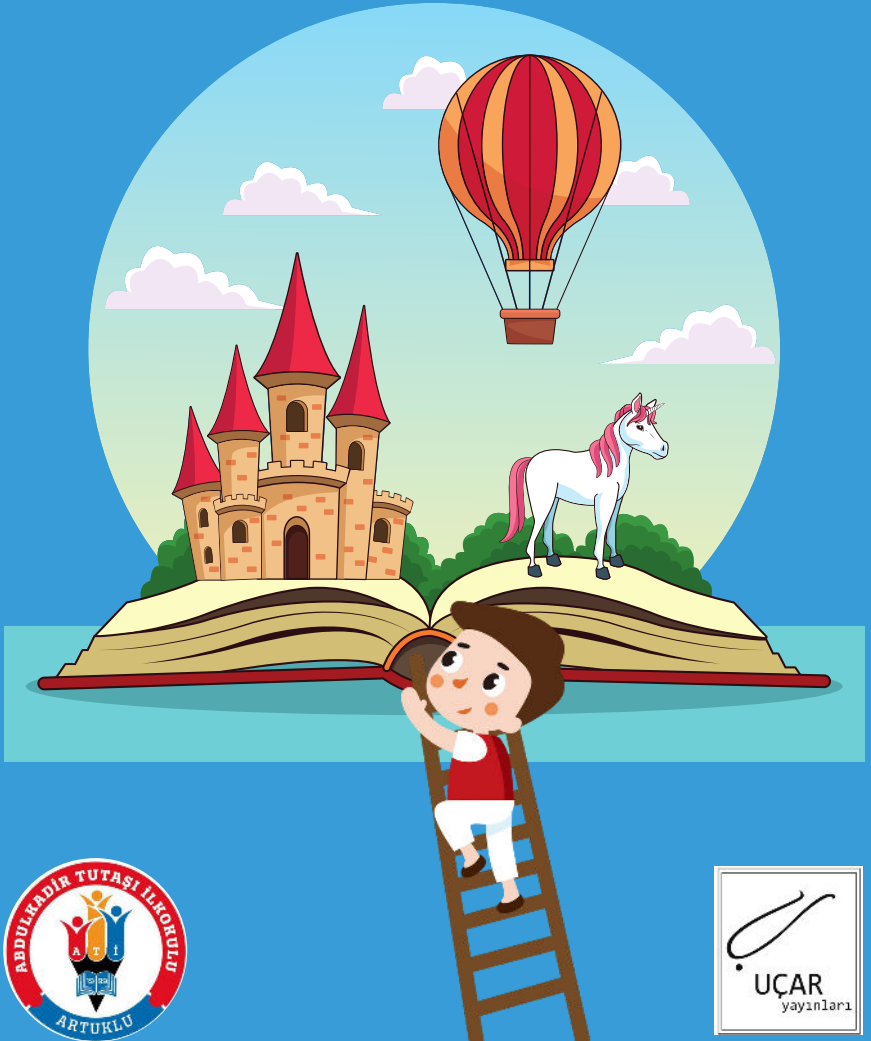

Abdulkadir Tutaşı İlkokulu

BİR Varmış Yokmuş

Abdulkadir Tutaşı İlkokulu

BİR Varmış Yokmuş

HİKÂYE KİTABI

Bir Varmış Bir Yokmuş

Abdulkadir Tutuş İlkokulu

Editör:

Vesile Papatya Malgir
Dilvin Tan

Kapak ve İç Tasarım:

Dilvin Tan

Baskı ve Cilt:

Ravza Matb. Kale İş Merkezi
No: 51-52 Davutpaşa/İstanbul
Tel: 0212 481 94 11
Matbaa Sertifika No: 43988

Kitabın tüm yayın hakları Uçar Yayınları'na aittir.
Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayınlanamaz.

Birinci Baskı: Eylül 2021

İSBN: 978-605-80893-6-5

UÇAR YAYINLARI

13 Mart Mahallesi Hürriyet Caddesi 54. Sokak Uçar Apartmanı Altı
Artuklu/Mardin Tel: 0(482) 212 53 48

www.ucaryayinlari.com

Sevgili Öğrenciler!

Toplumsal değişim kişisel gelişimle mümkündür. Kişisel gelişim ise okumakla... Okumak; minik avuçlarda saklı kalmış hayallerin, nakış nakış gönüllere işlenmiş duyguların ve dile getirilmekten çekinilen fikirlerin özgürce buluşmasıdır. Kendi doğrusunu bulma noktasında başka doğrularla karşılaşan ve böylelikle düşünme ve yorumlama yeteneği artacak olan çocuklarımız kitaplar aracılığıyla eleştirel bakış açısı kazanacaktır.

Geleceğin mimarı olan sizler toplumun değişimi ve gelişiminde aktif rollere sahip olacaksınız. Düny,

günü ve yarını ortak bir gelecek için kulaktan kulağa ve de kuşaktan kuşağa aktarmanın yolu olan okumak bir nevi haberdar olmak ve haberdar etmektir. Farklı hayalleri, hayatları, fikirleri tanımak ve tanıtmak aslında kendini tanımaya başlamanın ilk adımıdır. Duygularıyla barışık, güçlü, kendisinin farkında olan ve olumlu farklılıklar yaratarak hem kendisini hem çevresini geliştirecek ve güzelleştirecek olan siz değerli öğrencilerimiz için bu tür çalışmalara ihtiyacımız var.

Kendini gerçekleştirebilecek insanların topluma kazandırıldığı, uygarlığı bilim eşliğinde her daim yükseltebilecek rol modellerin yetiştirildiği okullarımızda öğretmenlerimiz öncülüğünde sizlerle birlikte kitap okuma bilincini kazanıp bu lezzeti tadarak 'Bilinçli İnsan' ve 'Mutlu Toplum' olma yolunda önemli adımlar atmış olacağız.

Hepinize bir ömür başarılar dilerim.

MEHMET EMİN DUYAN
Artuklu İlçe Milli Eğitim Müdürü

Tarih sahnesinde istisnalar kaideyi bozmasa da üreten bireyler ve buna bağlı olarak üreten toplumlar birçok alanda gelişim göstermiş ve ilerlemişlerdir. Bu durum doğası gereği dünyada üreten ve tüketen iki farklı toplum yapısını oluşturmuştur. Üreten bireyler kendi hayat kalitesini yükselttikleri gibi mensubu olduğu ülkeyi de kalkındırmış ve refah düzeyi yüksek bir toplum meydana getirmişlerdir. Şüphesiz üretimin ve ortaya ürün koymanın ilk adımları eğitim hayatı ile başlar, olgunlaşır ve devam eder.

Akademik hayat yolculuğunun ilk duraklarından olan ilkokul evresi herkesin malumudur ki eğitim hayatının temelini oluşturur. Klasik olacak lakin yazmak istiyorum. Temeli sağlam olan bir binanın

katlarını siz değerli okurların bilgisine ve tecrübelerine sunuyorum. Çoğu zaman ilkokul evresi, doğruluk payı olsa da sadece oyun evresi olarak görülmektedir. Evet oyun ve eğlence evresidir belki, lakin biz öğretmenler, çocukların yaşları gereği oyun ve eğlence içerisinde üreticinin(çocuğun) üretim kapasitesini, ilgi ve yeteneklerini keşfedip kendisine göstermek durumundayız. Aksi iddia edilebilse de çağımız bireylerinden ancak, sürekli okuyanların, okuduğunu yorumlayanların, yorumladığını analiz edip en nihayetinde üreten ve ortaya ürün koyanların ilerlediği ve kendini gerçekleştirdikleri bilinmelidir.

Değerli okurlar elinizdeki bu eserin, bedeni küçük lakin ufku geniş olan ATİ'nin küçük usta kalemlerin ellerinden çıkan güzide bir eser olduğunu belirtmek isterim. Eskiden bu yaş grubu çocukların yazdıkları genel olarak sadece öğretmen imzası ile ya defterde kalır ya da sınıf panolarında sergilenmekten öteye gitmezdi. Ancak içinde olduğumuz bu dönemde ATİ REHBERLİK SERVİSİ öğretmenlerimizin gayret, istek ve inançları öğrencilerimizin kaleme almış oldukları hikayeleri farklı bir boyuta taşıyıp uzun yıllar istifade edilebilecek bir çalışma haline getirdiler. Minik

yazarlarımızın güzel öyküleri, Telafide Ben de Varım Programı kapsamında açtığımız ve eğitimlenliğini Dilvin ve Vesile Öğretmenimizin yaptığı Yaratıcı Yazma Kursu ile bir araya getirilerek bu kitapta toplandı. Yoğun emek ve mesainin olduğu yazma atölyesinden çıkan bu eser için minik yazarlarımıza, Dilvin TAN ve Vesile PAPATYA MALGİR öğretmenimize şükranlarımı sunuyorum. Ayrıca Abdulkadir Tutaşı İlkokulu ailesinin çıkarmış olduğu yayınlar arasında yerini alacak olan bu eser için Yazarlık Atölyesi ekibini tebrik ediyorum.

İHSAN HOMAN
ATİ Müdürü

Okumak ruhumuza şifa verir. Kendi gerçekliğimizi ve dünyayı daha kolay algılayıp, dingin bir ruh halinde, dünyaya güzel bakmamızı sağlar.

Okumak, zihne yapılan yolculuktur. Zihni geliştirir, yeniler ve ona üretkenlik kazandırır. Kitap okumak algımızı açar, farklı dünyalar tanımamızı sağlar. Jeanette Winterson, "Kitaplar da kapılar gibidir. Bir kez açtın mı, bambaşka bir dünyaya geçiverirsin" der. Bu bambaşka dünyalara geçen kişinin, olaylara bakış açısı ve müdahalesi çok daha zengin olur. Kişiyi geliştiren okuma alışkanlığının yayılması, toplumu da dönüştürür.

Kitap okuma alışkanlığının bulaşıcı olduğunu

düşünen biz ATİ Rehberlik Sevisi, 3 yıldır yürüttüğümüz kitap okuma etkinliklerimizle, bu amacımızı gerçekleştirmeye çalıştık. Öğrencilerimizle çıktığımız bu yola, velilerimizi de yanımıza alarak devam ettik. Amacımız; her ay öğrencilerimizin ilgisini çeken, seveceklerini düşündüğümüz kitaplar belirleyip, onları bu kitaplarla buluşturmak oldu. Yazar söyleşileri yaparak, çocuklarımızın okudukları kitapların yazarlarıyla tanışmalarına olanak sağladık. Belirlediğimiz bu kitaplar, velilerimiz tarafından da zevkle okununca, her ay veliler için de kitap belirledik. Zamanla aldığımız güzel dönütler ve öğrencilerimizdeki yazma becerisini fark etmek, bizi çok mutlu etti. Son bir yıldır öğrencilerimizin şiir, öykü ve masal yazıp bize getirmeleri, böyle bir çalışma yapmamız için vesile oldu.

Kitap okuma alışkanlığını bulaştırmaya çalıştığımız bu yolda, bizler çocuklarımızın elinden tutup onları kitapların sihirli dünyasında gezdirdik. Şimdi de kendileri bu sihirli dünyanın kapısını aralayarak, siz sevgili okurlarımızı kendi hayal dünyalarında bir gezintiye çıkarıyor.

Biz yetişkinlerin, onların küçük elleri büyük kalemlerinden öğreneceği çok şey var. Biz derlerken keyif aldık, sizlerin de keyifle okumanız dileğiyle...

Kitabın basımında ilgi ve desteklerini esirgemeyen, Artuklu İlçe Milli Eğitim Müdürümüz Mehmet Emin Duyan'a teşekkürü borç biliriz. Yine bibliyofiller kitap etkinliğimizden bu yana bize her türlü imkan ve desteği sağlayan, kitap fikrinin ortaya çıkmasıyla birlikte her adımda yanımızda yer alan Okul Müdürümüz İhsan Homan'a da şükranlarımızı sunarız.

VESİLE PAPATYA MALGİR

Danışman Öğretmen

DİLVİN TAN

Danışman Öğretmen

İÇİNDEKİLER

Pembe Kaşık (Ebru Şahin 2/B).....	15
Adil Kral Çıpçıp (Berat Hazırbaba 2/B).....	17
İyi Niyetli Kurt (Karan Yağdırın 2/B).....	19
Kuşlar Kraliçesi (Viyan Lorin Malgir 3/E).....	22
Çevreci Hamza (Mahmut Esat Kapan 3/E).....	28
Arkadaşlık (Ahmet Yasin Cengiz 4/E).....	33
Piknikte Neler Oldu? (Henna Meryem Caklı 3/A).....	38
Gamze ve Ailenin Yeni Üyesi (M. Salih Caklı 2/C).....	41
Nisa ve Diş Perisi (Erva Emek 2/E).....	44
Hikâye Yazamayan Çocuk (M. Mustafa Erkek 2/D).....	49
Bir Sincap Bir Orman (Bajar Arda 4/C).....	51
Yeniliğe Alışmak (Furkan Dilekçi 4/D).....	53
Minik Karpuz (Ezgi Şahin 1/D).....	66
Sihirli Güç (Hümeyra Deniz 3/E).....	67
Yağmur'un Dileği (Yağmur Jiyan Altun 3/C).....	69
Tom'un Macerası (Alper Bağış 4/A).....	74
Ağaçların Önemi (Taha Sina Mert 3/H).....	77
Nefis Çikolatalar (Hatice Kübra Çelik 3/D).....	78
Yumak (Nazdar Aydın 2/F).....	81

PEMBE KAŞIK

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde, tatlı mı tatlı şirin mi şirin bir kız yaşarmış. Kızın adı Ayşe'ymiş. Ayşe pembe rengini çok severmiş. Ayşe çalışkan ama biraz yaramaz bir çocukmuş. Pembe bir kaşığı olmasını çok istiyormuş, ancak ona bir türlü istediği bu kaşık alınmıyormuş. Çünkü bu kaşık biraz pahalıymış ve onu alacak kadar paraları yokmuş.

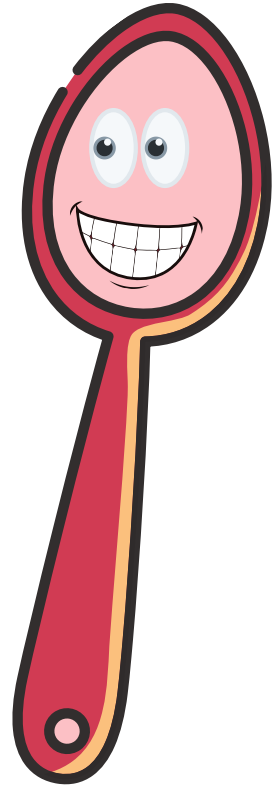
Bir gün babası Ayşe'ye "sana verdiğimiz harçlıkların her gün yarısını biriktirirsen seninle gidip pembe bir kaşık alabiliriz" demiş. Ayşe babasının dediğini yapmış ve bir süre sonra parası pembe kaşık alacak kadar birikmiş. Babasıyla beraber gidip pembe bir kaşık almışlar.

Ayşe pembe kaşığıyla yemeğini yemek için sabırsızlanıyormuş. Ve işte beklediği an gelmiş, yemek yemeğe başlamış. Ama kaşık bundan pek memnun değilmiş. Çünkü küçük kız farkında

olmadan kaşığının kafasını dişleriyle eziyormuş. Yemeği bitince kaşığı her yere vuruyor ve bunu oyun sanıyormuş.

Pembe kaşık bir gün "Ayşe'ye iyi bir ders vermek gerekli" diye düşünmüş. Gece olunca gizlice Ayşe'nin yatağının altına saklanmış. Sabah olunca küçük kız her yerde pembe kaşığını aramış ama bütün çabaları nafile, bulamamış. Aradan iki gün geçmiş. Ayşe hem çok üzülüyor hem de hatasının farkına varıyormuş.

Kaşık kızın hatasının farkına vardığını düşünüp yatağın altından çıkıp salondaki koltuğun üzerine oturmuş. Ayşe salona girince orda pembe kaşığı bulunca çok mutlu olmuş. Bu yaşadıklarından sonra Ayşe artık herkese karşı daha saygılı ve daha anlayışlı bir çocuk olmuş.

ADİL KRAL ÇIPÇIP

Adalet ormanın kralı, Çipçip adında bir fare imiş. Çipçip, çok adil biri olduğu için herkes onun kral olmasından çok memnunmuş. Çipçip, bir gün ormanda terzilik yapan iki kurbağayı yanına çağırmış. Kendisi için çok güzel bir elbise dikmelerini istemiş. En güzel elbiseyi dikene “Altın Makas” ödülünü vereceğini söylemiş.

Terzi kurbağalardan Çakıl, hemen atölyesine gitmiş. Kumaşları ölçmüş , özenle seçmiş ve çok şık bir elbise dikmiş. Diğer kurbağa terzi Fiko ise, atölyesine gitmiş. Yardımcısına çok güzel bir elbise dikmesini söylemiş. Kendisi de dışarıda dolaşıyor şarkılar söyleyip eğleniyormuş. Yardımcısı çok güzel bir elbise dikmiş.

Kral dikilen elbiseleri denemiş ve ikisini de çok beğenmiş. Altın Makas'ı kime vereceğine karar verememiş. Kral ıpıp, ormandaki diğer kişilere danışıp Altın Makas'ı kimin hak ettiğini sormuş. Emek harcayanın kurbağa çakıl olduğunu anlayıp Altın Makas'ı ona vermiş. Diğer kurbağa Fiko'nun ise haksızlık yaptığı ve elbiseyi yardımcısının diktiği ortaya çıkmış.

Kral ıpıp adil olduğu için kurbağa Fiko'nun yardımcısını da ödüllendirmiştir. Ve Fiko'ya hayatında hiçbir zaman kurnazlık yapmamasını, adil olmasını ve ona verilen görevi kendisinin yapmasını söylemiştir.

İYİ NİYETLİ KURT

Ahmet ile Ömer çok iyi iki arkadaşmış. Bir gün bu iki arkadaş aileleri ile birlikte pikniğe gitmeye karar vermişler.

Bir pazar sabahı, piknik yapmak için güzel bir ormana gitmişler. Ahmet ve Ömer iki meraklı arkadaş, piknik alanını araştırmak istemişler. Araştırma yaparken yolu kaybetmişler. Birden önlerine bir kurt çıkmış. Kurt, Ahmet ve Ömer'in telaşlarından kaybolduklarını anlamış. Ahmet ve Ömer ise kurdun onları yiyeceğini düşünmüş.

Korkuyla birbirlerine bakmaya başlamışlar. Kurt ise onlara dokunmayacağını isterlerse onları ailelerine götürebileceğini söylemiş.

Kurdun konuştuğunu duyan iki arkadaş şaşkınlıktan ne yapacağını bilememiş. İyi niyetini anlayınca kurtla oyun oynamak istemişler. Ahmet, Ömer ve kurt birlikte saklambaç ve ebelemece oynayarak zamanın nasıl geçtiğini anlamamışlar. Kurt ise ailelerinin onları merak ettiğini düşünmüş ve;

-Hadi sizi ailenizin yanına götüreyim, demiş. Ahmet ve Ömer ise;

-Biraz daha oynayabilir miyiz? demişler kurda.

Kurt ise saatin geç olduğunu, anne ve babalarının da meraktan deliye dönmüş olabileceklerini söylemiş. Daha sonra hep birlikte yola koyulmuşlar. Kurt, Ahmet ve Ömer'i piknik alanına yakın bir yere bırakmış ve oradan ayrılmış.

Ahmet ve Ömer ise yeni bir arkadaş kazanmış olmanın mutluluğu ile anne ve babalarının yanına koşmuşlar. Onlara sımsıkı sarılan aileleri olup biteni dinledikten sonra; hiç bir zaman ön yargılı davranmamak gerektiğini, kurtlardan da iyi bir arkadaş olabileceğini anlamışlar.

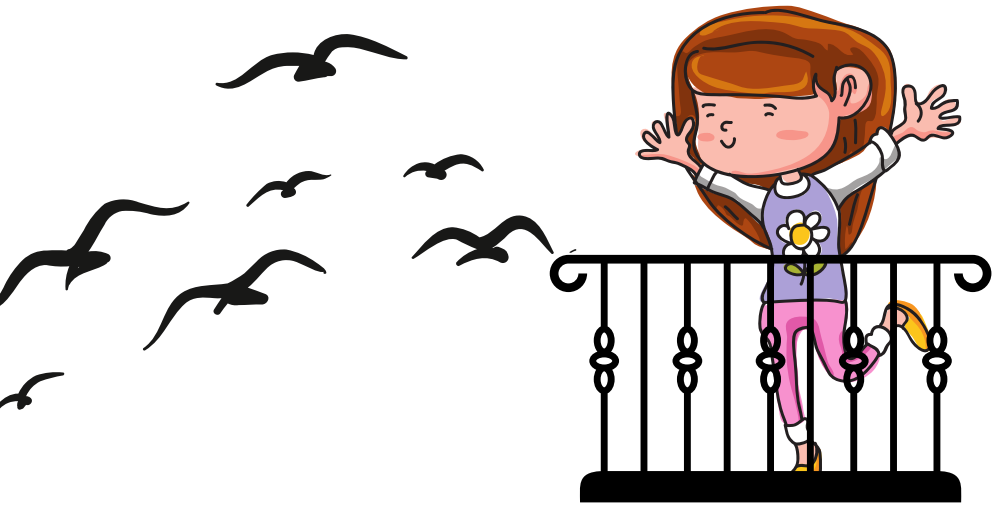
KUŞLAR KRALİÇESİ

Bir varmış bir yokmuş. Balarbud ülkesinde yaşayan Eliza adında küçük bir kız varmış. Eliza kitap okumayı seven, her zaman olumlu düşünen, çok iyi bir çocukmuş. Doğayı, hayvanları, insanları ve tüm canlıları çok severmiş. Eliza'nın en çok sevdiği şeylerden biri de kuşlarmış. Her zaman balkonda kuşları izler, onlara yem alır, balkonun önüne koyarmış.

Eliza bir gün arkadaşlarıyla beraber okula giderken bir de ne görsün, kanadı kırık bir kuş. Kuşun rengi beyaz, gözleri mavi ve kanatlarında mavi çizgiler varmış. Tıpkı gökyüzünün berrak hali gibiymiş.

Bu duruma canı çok sıkılmış, kuşu bu şekilde bırakıp gidemeyiz demişse de arkadaşları durumu pek umursamayıp yoluna devam etmişler. Kuşu eline alıp başını okşamış, "Seni iyileştireceğim, sakın merak etme" demiş. Sonra da kuşu çantasına koyup yoluna devam etmiş. Teneffüslerde kuşa su içirip önüne biraz ekmek koyarak her fırsatta onu kontrol ediyormuş. Yorucu gün sona erip eve dönerken durumu annesine anlatıp kuşu bir veterinere göstermesi gerektiğine karar vermiş.

Eve gelip durumu annesine anlatınca annesi hemen harekete geçmiş, kuşu bir veterinere götürmüş. Veteriner gerekli tedaviyi uyguladıktan sonra onları eve göndermiş. Eve döndüklerinde Eliza kuşa güzel bir yatak hazırlamış, önüne suyunu ve yemini koymuş, yemek yemek için anne ve babasının yanına gitmiş. Uyku vakti geldiğinde Eliza küçük kuşa bir isim vermesi gerektiğini düşünmüş. Kuşa, Mavi Gökyüzü ismini vermeye karar verip uyumuş.

Sabah kalktığında kuşu yuvasında görememiş ve onun uçup gittiğini düşünmüş. Kuşun bu şekilde çekip gitmesi onu çok üzmüş. Balkona çıkıp hava almak istemiş.

Balkona çıkarken onu bir maceranın beklediğini bilmiyormuş. Onu bekleyen şey maceradan da ileri olmuş. Bir kuş sürüsü ona doğru geliyormuş. Hepsi yaklaştıkça yaklaşıyormuş, Eliza bu durumun normal olmadığını farkındaymış. Ancak kaçacak yeri de, isteği de yokmuş. Ne olacağını merak ediyormuş. Birden bütün kuşlar ona tüylerinden bir parça vererek ona bir elbise yapmışlar.

Eliza bu elbiseyle kendini çok hafif hissetmiş ve bu elbiseyle uçabileceğini anlamış. Ne kadar uçtuğunu bilmiyormuş ancak bir rüyadaymış gibi hissediyormuş. Gözünü açtığında kendini sadece kuşların olduğu bir yerde görmüş.

Burası sanki kuşlar ülkesiymiş. Kuşlar kendi boyunda ve konuşuyorlarmış. Kuşların arasında kendi iyileştirdiği kuş Mavi Gökyüzü ve ailesi de varmış. Onu kraliyet ailesine götürmüşler. Kuş konuşmaya başlamış:

-Merhaba Eliza, şu an çok şaşkınsın biliyorum ama sana her şeyi açıklayacağım. Sen şu an kuşlar ülkesindesin ve senin buraya gelme sebebin ülkemizin zor durumda olması, oksijenimizin artık bize yetmemesi. Hava kirliliği bu şekilde artmaya devam ederse hepimiz yok oluruz. Sen çok iyi bir insan ve hayvansever bir çocuk olduğun için bize yardım edebilirsin diye düşündük. Sen insanları bilinçlendirerek bu sorunu çözebilirsin.

-Tabi demiş Eliza, ben çok iyi biriyim ve macerayı çok severim. Yani yapmam gereken

Çevreyi ve doğayı korumak mı?

-Evet, hemen başlamalısın, demiş kuşların kralı.

Mavi Gökyüzü, Eliza'nın yanına birkaç kuş da alıp çalışmalara başlaması için onu ülkesine geri göndermiş. Eliza ülkesine giriş yaptıktan sonra düşünüp neler yapabileceğini planlamış.

Bazı arkadaşlarının da yardımıyla bir kampanya başlatmış. Tabi kuşlar da her fırsatta yardım ediyormuş. İlk önce insanların çevreye zarar vermemeleri gerektiğini anlamaları için afiş hazırlamış. Her yere doğayı korumanın ne kadar önemli olduğunu anlatan posterler asılmış. Kampanya önce kendi yaşadığı yere sonra da dünyanın her yerine yayılmış. Eliza elinden gelen her şeyi yapmış.

Aradan aylar geçmiş kuşlar tekrar Eliza'yı almaya gelmiş. Eliza'nın gittiği yer sanki bu kez farklı bir dnyaymış. Her yer yemyeşil, bulutlar pamuk şekeri gibiymiş. Kraliyet sarayına vardığında tüm kuşlar Eliza'yı alkışlamış.

Mavi Gökyüzü:

-Çok teşekkür ederiz Eliza, ülkemiz senin sayende artık çok güzel ve tertemiz, demiş.

Sonra Eliza'ya bir taç takarak onu Kuşların Kraliçesi ilan etmişler. Taktıkları taç sihirliymiş. Eliza çok mutlu olmuş. Bununla çevreyi daha temiz bir yer yapabilir, hayvanları koruyabilirmiş.

Eliza evine döndüğünde tüm yaşadıklarını günlüğüne yazmış. Bir hafta sonra Elçin öğretmenleri eTwining diye bir proje başlatmış. Eliza öğretmenine yardım edip çevre bilgisi ve sevgisini artırmış.

ÇEVRECİ HAMZA

Hamza ailesi ile birlikte pikniğe gideceği için çok heyecanlıydı. Hazırlık yapmaya başlamışlardı. Son eşyalarını da arabaya koyduktan sonra yola çıktılar. Piknik yapacakları yere geldiklerinde, Hamza önce kardeşiyle biraz oyun oynadı, sonra da sofrayı kurması için annesine yardım etti. Yanında getirdiği kitabı okumaya başlamıştı ki babası:

-Yemek hazır, herkes sofraya! dedi.

Hamza yemeğini yedikten sonra anne ve babasına:

-Ellerinize sağlık anneciğim babacığım, dedi..

Daha sonra çeşmeye gidip ellerini yıkadı. Topunu alıp anne, baba ve kardeşiyle top oynamaya başladılar. Hamza çok eğleniyordu ancak babası topa çok hızlı vurunca top dereye kaçtı. Hamza bu durumu komik bulup çok güldü. Topu almak için dereye yaklaştıklarında derenin çok kirli olduğunu fark ettiler.

Bu durumdan hoşlanmadıkları için tüm aile toplayabildikleri kadar çöp topladılar.

Hamza eve döndüğünde canı çok sıkılmıştı. Bu durumu fark eden annesi Hamza'ya:

-Neden bu kadar üzgünsün? Diye sordu. Hamza annesine:

-İnsanlar doğaya neden bu kadar zarar veriyor? Oysaki derenin çok temiz olması gerekirdi, dedi. Annesi:

-Maalesef insanlar bilerek ya da fark etmeden doğayı kirletebiliyorlar. Hamza:

-Anneciğim, insanlara yaptıkları hataları fark ettirsek belki çevre daha temiz olur.

Annesi:

-İyi ama bunu nasıl yapabiliriz?

-Çevreyi kirletmemek ile ilgili bir kampanya yapabiliriz, dedi Hamza.

-Hamza bu fikrin çok güzel ama nasıl bir kampanya olacak bu? dedi annesi.

-Her yere geri dönüşüm kutuları koyarak, yere çöp atmayın, çevremizi temiz tutalım yazıları asarak yapabiliriz, dedi Hamza.

Annesi:

-Mükemmel bir fikir, hadi bunu babana da anlatalım.

Hamza'nın fikri babasının da çok hoşuna gitti. Babası Hamza'yı da yanına alarak belediyenin yolunu tuttu. Belediye Başkanı ile görüştüklerinde, Hamza heyecanla çevreyle ilgili duyarlılığını anlatarak, çevre kirliliğini önlemek için yapılabilecekleri anlattı. Belediye Başkanı, Hamza'nın fikirlerini çok beğendiğini söyleyerek:

-Şehrimizin birçok yerinde geri dönüşüm kutuları var, ayrıca çevre bilinciyle ilgili yazılar da asılı. Senin sayende olmayan yerleri tespit

ederek bu çalışmayı daha çok yere uygulayabiliriz. Senin gibi çocuklar sayesinde çevremiz daha çok temiz olacak. Seni tebrik ediyorum.

Hamza:

-Teşekkür ederim efendim, deyip evine gitti.

Birkaç gün sonra Hamza ve ailesi pikniğe gittiklerinde Belediye Başkanının dereyi temizlettiğini görüp çok mutlu oldular. Babası:

-Oğlum şu tabelayı okur musun? dedi.

Hamza tabelayı hemen okumaya başladı. Tabelada şunlar yazıyordu: Bu derenin temiz olmasında katkıları bulunan ÇEVRECİ HAMZA'ya teşekkür ederiz.

Yazıyı okuyunca Hamza ve ailesi çok mutlu oldular. Ailesi Hamza'ya sarılarak:

-Çevreci Hamza seninle gurur duyuyoruz, dediler.

ARKADAŞLIK

Yakup bir ay önce on yaşına girmişti. Küçüklünden beri bir hayali vardı. Astronot olmak. Ortaokula yeni başlamıştı. Öğretmenleriyle ve sınıf arkadaşlarıyla yeni tanışmıştı. Okulda en sevdiği ve başarılı olduğu ders fen bilimleriydi. Aksatmadan fen bilimleri

ödevlerini yapardı ve tabı ki bunu yaparken diğer derslerini de yapmayı ihmal etmezdi. Öğretmenleri onun bu azmini tebrik ederdi.

Bir gün arkadaşları ona Fen Bilimleri dersini neden çok sevdiğini sormuştu. Yakup, "Dünyayı, Ayı ve diğer gezegenler ilgimi çok çekiyor. Bir gün Ay'a ve başka gezegenlere gitmek ve astronot olmak istediğim için Fen bilimleri dersiyile ilgileniyorum" deyince arkadaşları hep

bir ağızdan güldüler. Sonra onunla, "Sen astronot olamazsın, olsan bile seni Plüton'u temizlemek için gönderirler" diyerek dalga geçtiler. Yakup çok üzölmüştü. Hemen oradan uzaklaştı ve koşarak lavaboya gitti. Arkadaşı Yusuf da peşinden gelmişti. Yusuf'la yeni tanışmışlardı ama yine de Yusuf ona çok yakın davranıyordu. Yusuf "Onların dediklerini ciddiye alma, biliyorum kırıcı konuştular ama ben senin her zaman yanında olacağım" dedi. Yakup ilkin biraz şaşırdı ama sonra arkadaşına teşekkür etti. Beraber sınıfa döndüler.

Ders fen bilimleriydi. Fen bilimleri öğretmenleri Muhammet Hoca, onlara proje ödevi vereceğini söyledi. Öğretmen, "Herkes iki kişi halinde grup olsun ve her grup kendine bir konu seçsin" dedi. Yakup, Yusuf'a döndü, "Benimle grup olmak ister misin?" diye sordu, Yusuf "Tabi ki olurum " dedi. Şimdi de hangi konuyu araştıracaklarını düşünmeye başlamışlardı. Yusuf birden "Buldum!" dedi. Yakup hemen meraklandı "Ne buldun?" diye

sordu. Yusuf, "Gezegenlerin ve Güneşin maketini yapalım ve birkaç kâğıda Güneş ve gezegenle ilgili bilgiler yazarız " dedi. Yakup çok mutlu oldu çünkü tam ona göre bir konuydu.

Okul çıkışı Yusuf'un evine gittiler. Beraber projelerini bitirmişlerdi. Projelerini çok güzel yapmışlardı. Öğretmenlerine göstermek için sabırsızlanıyorlardı. Ertesi sabah ilk dersleri beden eğitimiydi. Herkes projelerini masanın üstüne bıraktı ve bahçeye oynamaya çıktı. Beraber yakan top oynadılar. Yakup ile Yusuf aynı takımdaydı. Yakup oynarken bir şey fark etti dün onunla dalga geçen iki çocuğu göremedi. Neyse boş ver diye düşünerek oyuna devam etti.

Sınıflarına doğru gittiler. Ders fen bilimleri idi, herkes projesini gösterme için sabırsızlanıyordu. Yakup sınıfa girince onunla dalga geçen iki çocuğu ve Zeynep'i gördü. Zeynep iki çocuğa ters ters bakıyordu. Yakup sırasına geçince ne görsün, maketi ve

hazırladıkları kâğıtlar paramparça olmuştu. Yakup hemen sinirle o iki çocuğa döndü ve "Bunu siz yaptınız değil mi?" dedi. Yusuf, Yakup'u sakinleştirmeye çalışırken çocuklardan biri, "Görmeden bizi suçlayamazsın" dedi. Yakup daha da sinirlendi ve Zeynep'e dönerek, "Bunu kim yaptı?" diye sorduğu zaman öğretmen sınıfa girdi. Herkes yerine geçti. Öğretmen sınıf listesinin başından başlayarak sırasıyla herkesi çağırmaya başladı. Sıra Yakup'a gelince Yakup durumu öğretmenine anlattı. Öğretmeni Yakup'u dinledikten sonra sınıfa döndü, "Çocuklar Yusuf ile Yakup arkadaşınızın proje ödevini kim yırttı?" dedi. Sınıftan çıt çıkmadı. Öğretmen soruyu tekrarlayarak "Çocuklar size bunu kim yaptı diye sordum?" dedi. Yakup onunla dün dalga geçen iki çocuğa, yani Ali ile Kağan'a baktı. Öğretmen Yakup'un Ali ile Kağan'a baktığını görünce, Ali ile Kağan'a "Bunu siz mi yaptınız?" diye sordu. Kağan

birden ayağa kalktı ve "Ben ile Ali yaptık öğretmenim, çünkü Yakup ile Yusuf her derste çok iyiler, fen bilimleri derslerinde de çok iyiler, bir kere de ben ile Ali birinci olmak istedik. Ama çok pişmanız, Yakup ile Yusuf'un bu kadar üzüleceğini bilmiyorduk, çok özür dileriz" dedi. Herkes çok şaşkıncı çünkü kimse Kağan'ın böyle bir şey söyleyeceğini düşünmemişti. Öğretmen Kağan ve Ali'ye " Çocuklar eğer başarılı olmak istiyorsanız bunu hakkıyla yapmalısınız ve arkadaşlarınızı üzerek yapmamalısınız. Eğer siz Yakup ile Yusuf ile iyi anlaşsaydınız eminim ki onlasize yardım ederdi" dedi. Kağan ve Ali, Yakup ile Yusuf'un yanına yaklaşarak "Gerçekten çok özür dileriz, lütfen bizi affedin" dediler.

Yakup ile Yusuf arkadaşlarını affettiler ve projeyi yeniden yaptılar. Ve her konuda birbirlerine yardımcı oldular, birbirlerinin hayallerini gerçekleştirebilmek için birbirlerine destek oldular. Yakup da derslerini aksatmadan çalışmaya devam etti.

PİKNİKTE NELER OLDU?

Harika bir Pazar günüydü. Gül erkenden uyanıp heyecanla yatağından fırladı, kıyafetlerini giydi, yatağını düzeltti. Bir şarkı mırıldanarak sevinçle odasından çıktı. Banyoya gidip elini yüzünü yıkadı. Mutfaktan yayılan mis gibi kokular bütün evi kaplamıştı. Gül mutfağa koşarak gitti, annesine:

-Günaydın anne, piknik için çok güzel şeyler hazırlamışsın, bir an önce yemek için sabırsızlanıyorum, dedi.

Annesi gülerek:

-Bakıyorum da pikniğe gideceğimiz için çok mutlusun, çoktan hazırlanmışsın bile, dedi. O sırada babası:

-Hazırsanız çıkalım mı? dedi.

Arabaya binip ailecek yola koyuldular. Piknik alanına vardıklarında hiç vakit kaybetmeden sofrayı kurdular. Annesinin hazırladığı nefis çörek, börek ve kurabiyelerle donattığı harika bir kahvaltı yaptılar. Açık havada yapılan kahvaltının tadı bir başkaydı.

Kahvaltıdan sonra ailece piknik alanında gezintiye başladılar. Tam bir ceviz ağacının yanından geçiyorlardı ki bir sincap ağaçtan düşüverdi. Sincap hareket edip yürümek istedi ancak çok zorlanıyordu. Bacağının aksadığını fark ettiler. Gül:

-Babacığım ona yardım edemez miyiz? dedi. Babası:

-Elbette yardım edebiliriz, dedi.

Hemen toparlanıp sincabı veterinerine götürdüler. Veteriner sincabı muayene ederek bacağını sardı, ağrısını hafifletmek için iğne yaptı. Sincabın kısa sürede iyileşeceğini söyledi. Sincabı alıp hep birlikte eve gittiler. Bir hafta sonra sincap sağlığına kavuştu. Gül çok sevindi. Babasıyla beraber sincabı alıp buldukları yere geri götürdüler. Sincabı bıraktıkları gibi sincap hızla ağaca tırmandı.

Gül sincaba alışmıştı, ondan ayrıldığı için biraz üzülmüştü ancak sincap sağlığına ve yuvasına kavuştuğu için de çok mutluydu.

İyilik yapmanın verdiği mutlulukla evin yolunu tuttular. Piknikte yaşanan bu olay, Gül'ün hayatında hep hatırlayacağı tatlı bir anı olarak kalacaktı. Belki sincabın da...

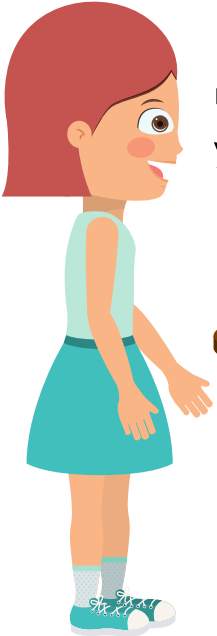
GAMZE VE ALENİN YENİ ÜYESİ

Evde geçen günlerden bir gündü. Salgından dolayı hiç kimse mecbur kalmadıkça dışarı çıkmıyordu. Yüz yüze eğitime de ara verilmişti. Tüm çocuklar gibi Gamze de artık evde olmaktan çok sıkılmıştı. Annesi Bilge Hanım kızının bu durumuna çok üzülmüyordu.

Bir sabah Bilge Hanımın aklına çok iyi bir fikir geldi. Evde konuşan bir kuşun olması Gamze'yi mutlu edebilir diye düşündü. Ailecek güzel bir kahvaltı yaptıktan sonra Bilge Hanım kuş alabilecekleri mağazanın yolunu tuttu.

Bilge Hanım mavi ve beyaz renklerde, tüyleri parlak, konuşan cinsten yavru bir muhabbet kuşu alıp eve döndü.

Gamze kuşu görünce çok sevindi ve annesine teşekkür etti. Gamze kuşa Maviş adını koydu.

Gamze ve ailesi bir aya yakın bir süre kuşu konuşturmak için uğraştılar. Konuşmasından umutları kalmadığı bir zamanda Maviş konuşmaya başladı. Gamze ve ailesi çok sevindi. Gamze mutluluktan uçuyordu. Kuş Gamze'nin annesine anneciğim, ağabeyine ağabeyciğim ve kendisine de Gamze, aşkım, ablacığım diye sesleniyordu. Bazen de ailenin tüm fertlerine aşkım diye seslenip öpücük sesi çıkarıyordu. Artık Maviş ailenin bir ferdi gibi olmuştu. Herkes onu çok seviyordu. Gamze artık evde eskisi kadar sıkılmıyordu, çünkü onun artık çok tatlı bir arkadaşı olmuştu.

Bir sabah beklenmedik bir şey oldu. Gamze uyanıp Maviş'e baktığında onda bir gariplik olduğunu fark etti ve hemen annesini çağırdı. Maviş hiç konuşmuyor, çok durgun görünüyordu. Maviş'i hemen veterinere götürdüler. Veteriner Maviş'i muayene ettikten sonra Maviş'in suyuna katmaları için onlara bir damla verdi. Eve geldikten sonra veterinerin tüm söylediklerini yaptılar, böylece kuş kısa bir sürede iyileşmiş oldu.

Tekrar konuşup civil civil ötmeye ve onlara seslenmeye başladı. Gamze kuşunun sağlığına kavuşmasına çok sevindi ve tabi ailesi de... Gamze ve ailesi, ailenin yeni üyesi Maviş ile beraber mutlu bir hayat sürmeye devam ettiler.

NİSA VE DİŞ PERİSİ

Nisa bir akşam televizyonun karşısında yediğı üzümlü çikolatanın tadını çıkarırken, dişine aniden büyük bir ağrı girdiğini fark etti. Bu ağrı daha önceki hafif ağrılar gibi değildi. Neden bu kadar ağrıyor olabilir ki diye düşündü. Annesi her zaman, çok şekerli yiyecekler yerse dişinin çürüyeceğini ve bundan dolayı dişinin çekileceğini söylemişti.

Ancak Nisa, hiç böyle bir acı çekeceğini düşünememişti. Aniden aklına daha önce okuduğı diş perisi masalı geldi. Masalda diş perisi verilen bir dişe karşılık, kendisinden ne istenirse onu yapıyordu. Bunun olabileceğini düşünmek Nisa'yı bir anda çok mutlu etmişti. Dişinin ağrısı ile birlikte, diş perisine vereceğı çürük dişin karşılığında ne isteyeceğini düşünüyordu. Nisa üzüntü ve ümit içindeydi. Ne yapsaydı acaba? Babasına söyleyip dişçiye mi gitseydi, yoksa bu acıya katlansa mıydı? Dişçinin dişini çekmesinden de çok korkuyordu.

Ama dişini çektirirse diş perisi de gelecekti. Ne istemeliydi acaba?

Diş perisinden sihirli bir kalem isteyeceğini ve bu kalemin neyi çizerse, çizilen her şeyi gerçekleştiren sihirli bir kalem olmasını düşünüyordu. Bu düşünce onu cesaretlendirmişti. Hemen babasına koşarak:

-Baba, baba! Dişim çok ağrıyor, dedi.

-Nisacığım, istersen bir diş doktoruna gidelim, dedi babası.

Nisa, babasının böyle söyleyeceğini biliyordu. Babası bunu söyler söylemez biraz korkmuştu. Ancak eline geçecek sihirli kalem için bunu denemeye hazırdı. Böylece babası ile Nisa doktora gittiler. Dişinin çekilecek olması

Nisa'yı korkuttuğundan doktorun bir ilaç verip eve göndermesini istiyordu. Fakat yine sihirli kalem aklına gelmişti. Doktor da zaten dişinin çürüdüğünü ve çekilmesi gerektiğini söyledi.

Dişinin çekilme zamanı geldiğinde, doktor önce dişine iğne yapmıştı. Bu biraz canını acıtmıştı. Fakat daha

sonra dişi çekilirken hiç ağrımasına çok şaşırmıştı. Dişi çekildikten sonra doktor;

-Artık kalkabilirsin, dedi.

Tam o esnada unutmuş olduğu, çekilen diş aklına geldi. Nisa, doktora:

-Çekilen dişimi alabilir miyim? diye sordu.

-Tabiki alabilirsin, dedi doktor gülerek.

Bir peçetenin arasında kendisine verilen dişi elinde sımsıkı tutuyordu. Bir an önce gece olmasını istiyor ve diş perisinin yanına gelmesi için heyecan duyuyordu. Böylece Nisa babası ile evine dönmüş oldu.

Akşam annesi kendisinin de yiyebileceğı bir çorba yapmıştı. Ama çekilen dişinin olduğu yer yeniden ağrımaya başlamıştı. Önceki gibi ağrımasa da bu onu biraz halsiz bırakmıştı. Bir taraftan da sürekli gözü saatteydi. Saatin her zamanki gibi 22:00 olmasını bekliyor, dişlerini fırçalayıp yatağına geçmesi için sabırsızlanıyordu. Artık beklediğı saat gelmişti. Cebine koymuş olduğu peçetenin içindeki diş ile yatmaya gitti. Yatakta diş perisinin birazdan süslü yıldızlar içinde geleceğini

biliyordu. Düşündüğü gibi olmamıştı. Çok zaman geçmesine rağmen dış perisi bir türlü gelmiyordu. Acaba neyi yanlış yaptım diye düşünürken uykuya dalmıştı.

Bir türlü gelmek bilmeyen dış perisi Nisa'nın rüyasına girivermişti.

Nisa, dış perisini görünce beklemekten üzölmüş hali bir anda sevince döndü.

-Ben de seni bekliyordum dış perisi nerede kaldın? Bak istediğin dış bende. Dış perisi:

-Bu dışın karşılığında ne istiyorsun?

-Sihirli bir kalem istiyorum.

-Ne yapacaksın bu kalemi?

-Ne çizersem o gerçek olacak.

-Peki, gerçek olmasını istediğin şeyler nedir?

-Hımmmmmm. Mesala 10 külah dondurma, elektrikli bisiklet, ışıklı ayakkabımmmmmm.

-Bu kadar mı?

-Hııı bir de paten istiyorum.

-Elinde sihirli bir kalem var ve sen sadece kendin için mi bir şeyler düşünüyorsun? Elinden gelen sadece bu mu? Oysa bu sihirli kalemle neler neler yapılabilir.

-İyi de ben başka ne isterim ki?

-Sen dışının ağrısı karşısında bunları istiyorsun? Peki, dünyada milyonlarca sürekli acı çeken çocukların ne isteyebileceğini düşündün mü hiç? Mesela sıcak bir çorba, bir dilim ekmek, annesi ve babası olmayan çocukların anne ve baba özlemi, ülkelerinden ayrılmak zorunda kalan çocukların kendi ülkelerine gitmek istediğini.

Nisa bunları duyunca biranda çok üzüldü. Daha önce dişine gelen ağrının bile bu kadar kendisini incitmediğini düşündü.

O an gözlerini açıverdi. Bunun bir rüya olduğunu anladı. Hemen kalktığı gibi düşündüğü sihirli kalemle bir resim çizdi. O resimde rüyasında sıcak bir çorba ve bir dilim ekmekle birlikte sofranın başında rüyasında hissettiği o çocuklar, anne ve babaları vardı.

HİKÂYE YAZAMAYAN ÇOCUK

Ben Mustafa. İki günlüğüne kuzenlerime gitmiştik. Öğretmenim annemi aradı ve benden bir hikâye yazmamı istedi.

Kuzenlerim ve abimle birlikte 'okulu sevmeyen çocuk' başlıklı bir hikâye yazdık. Her biri hikâyeden bir kısım söyledi. Böylelikle hikâyemi çabucak bitirip oyun oynamaya devam ettik.

Bol eğlenceli tatil bitmiş, eve gelmiştik. Hikâyemi babama okudum. Babam bana "Bu cümleler sana ait değil" dedi. Ben de ona kuzenlerim ve abimle birlikte yazdığımı söyledim. O da bana "O zaman bu hepinizin hikâyesi" dedi. Bende bunun benim hikâyem olmadığını fark ettim. Başka bir hikâye yazmaya karar verdim.

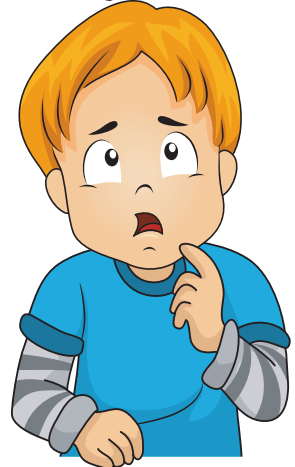
Düşündüm düşündüm, aklıma yeni bir hikâye gelmedi. Sinirden ağladım. Üzüntümden babamın aldığı dondurmayı bile yemedim. Tam pes ettim derken aklıma çok güzel bir fikir geldi. Dünden bu güne yaşadıklarımı yazmaya karar verdim.

Böylelikle yaşadıklarım yeni bir hikâye oldu. Artık dondurmamı yiyebilirim.

BİR SİNCAP BİR ORMAN

O gün Arda'nın öğretmeni sınıfa "Hangi mesleği yapmak istersiniz?" diye sordu. Arda biraz düşündükten sonra aklına "Hayvan dükkanı açmak istiyorum. İçinde köpekler, kediler olacak ama en çok sincap olacak. Çünkü insanlar benim gibi en çok sincap severler" dedi. Öğretmeni ise bunun yanlış olduğunu bilerek "Ardacığım kararlarına saygı duyuyorum ama, sen o hayvanları kafeste tutarak yanlış yapmış olmaz mısın, daha farklı bir meslek seçsen olmaz mı?" diye sordu.

Fakat Arda aldırmadı. Eve gelince bu olanları babasına anlatı. Babasına, öğretmenin mi yoksa kendisinin mi haklı olduğunu sordu. Babası "Arda ben de öğretmenin gibi kararlarına saygı duyuyorum ama bu seçtiğin iş gerçekten yanlış. Gel beraber bir belgesel

izleyelim. Belki bu sayede seçtiğin kararın doğru mu yanlış mı olduğunu anlarsın." dedi.

Belgeselin başında kocaman bir alanda sadece bir tane meşe ağacı varmış. Bu ağaç bir gün yavaş yavaş meyve açmış ve bir sincap o meyveleri yani palamutları alıp kış için bir yerlere gömüyormuş. Kış gelince her taraf kar olduğu için sincap o palamutları bulamamış. İlkbahar gelince de o palamutlar çimlenip meşe fidanına dönüşmüş ve böyle böyle bir orman olmuş. Orman oluştuktan sonra çok farklı kuşlar, böcekler de bu ormanda görünmeye başlamış. Yani orman artık binlerce hayvanın evine dönüşmüş. Arda heyecanla belgeseli izledi ve bitirdi.

Arda'nın babası "Şimdi kararın değişti mi?" dedi. Arda ise "Evet baba. Karar verdim ben. Büyüyünce bir topluluk kuracağım ve bu topluluk her yere ağaç dikecek ve bu topluluğun adı da 'Bir Sincap Bir Orman olacak'", dedi.

YENİLİĞE ALIŞMAK

Samet bugün çok heyecanlıydı, çünkü yarın okulunda son günü olup ve ilkokulu bitirmiş olacaktı. Hem seviniyordu, hem de üzülüyordu. Bir yandan karne heyecanının verdiği sevinç, diğer yandan okulundan ayrılacak olmanın üzüntüsünü yaşıyordu. Okuluna çok alışmıştı oysaki. Okulunu çok seviyordu. Okulunun kocaman bir bahçesi olup, bu bahçenin iki yan tarafı ve okulun arkasında olacak şekilde ağaçlıklar yeşillikler vardı. Hele ki ilkbaharda orda ki yeşilliklerin kokusu mis gibi bir hava oluşturunuyordu. Okulunun duvarlarına gelirsek, sanki özenle seçilmiş kırmızı renginin canlılığı, mavi rengin beyazla uyumu ve duvarların hepsinde bir birinden güzel boyaların uyumu göze çarpıyordu. Sanki üzerindeki çizgi film karakterleri tüm öğrencilerin sevebileceği, ilgisini çekebileceği şekilde düzenlenmiş ve çizilmişti. Okulunda düzenlenen oyunlar, futbol turnuvaları yaşadığı unutulmaz anlar olup her bir oyunun verdiği sevinç halen çok tazeydi.

Yaz ayında 4. sınıflar arası futbol turnuvaları olduğunda finale kalmışlardı. Samet dizini burkup yere düşmüştü ve dizi çok ağrımişti, yaranın izi bile halen duruyordu. Samet oyuna devam edememişti ama kendi sınıfı kazanmıştı ve buna sevinçle dizinin ağrısını unutmuştu. Okulunda dersler çok eğlenceli geçiyordu. Kısacası okulunu çok seviyordu.

Akşam saat dokuz buçuk olmuştu bile, şimdi Samet'in yatması gerekiyordu. Zaten annesi de "Hadi oğlum saat dokuz buçuk olmuş, dişlerini fırçalayıp yatağa çünkü yarın okula gideceksin ve karneni alacaksın" dedi. O da "Tamam anneciğim" dedi.

Annesinin söylemesi üzerine daha çok heyecanlanmıştı ve hızlı adımlarla banyoya doğru ilerledi, mavi diş fırçasını alıp dişlerini fırçaladı. Bir yandan da hala karnesini düşünüyordu. Aslında derslerinin hepsi çok iyiydi ama karne heyecanı her çocuk için ayrı bir mutluluktu. Dişlerini iki kez fırçaladıktan sonra mavi renkli terliğini giyip yavaş

adımlarla odasına doğru ilerledi. Zamanın hemen geçmesini istiyordu çünkü yarın karne alacaktı ve biliyordu ki annesi ve babasının ona karnesi için sürprizleri ya da planları vardı. Mavi ve yeşil renkli dolabına doğru ilerledi, lacivert renkli tişörtünü ve pijamasını giydi, yatağına doğru ilerledi ve sabırsızlıkla yarının olmasını bekledi.

Yarın olmuştu. Annesi odasına girip "Oğlum bugün karne alacaksın, sen hazırlan bende aşağıda kahvaltıyı hazırlayacağım, sen hazır olunca aşağı inersin" dedi. O da " Tamam anneciğim" dedi. Karne günü için kıyafet seçmesi gerekiyordu. Bunun için beyaz gömlek, parlak renkli mavi kravat ve lacivert renkli

pantolonunu giydi. Hızlı adımlarla ahşap renkli merdivenleri indi. Babası ve annesi onu sofrada bekliyordu. Annesi ve babası " Hoş geldin oğlum" dediler. O da "Hoş buldum annecim babacım" dedi. Babası, "Bugün karne alacaksın, heyecanlı mısın bakalım?" dedi. O da "Evet babacığım, çok heyecanlıyım ama bir yandan da okulumdan ayrılacağım için üzgünüm" dedi. Bu söze karşılık annesi cevap verdi: "Okulundan, öğretmenlerinden, arkadaşlarından ayrılacağın için üzgün olduğunu anlıyorum, ama okula ilk başladığında ilk olarak okulu tanımakta biraz zorluk çekmiştin ama şimdi okulunu çok seviyorsun. Yeni gideceğin okul da böyle olabilir. Hem önemli olan derslerinde başarılı olmandır". O da "çok haklısın annecim" dedi. Artık eskisi kadar üzölmüyordu.

Kahvaltıdaki rafadan yumurtasını, peynirini, zeytinini, domatesini hızlı hızlı yemeye başladı. Yemeği bittikten sonra babası " İstersen bugün servisle gitme, birlikte yürüyerek gidelim. Zaten saat daha erken, hem temiz hava alırız hem de

biraz yürüyüş yapmış oluruz” dedi. Bu fikir üzerine çok sevinmişti, çünkü şu ana kadar okula hiç yürüyerek gitmemiştir. O da “ Tamam baba, çok iyi olur” dedi ve hemen gidip hazırlanmaya başladı. Ahşap renginde olan merdivenleri hızlı adımlarla çıkmaya başladı. Odasının kapısını açıp, mavi renkli çantasını ve suyunu aldıktan sonra aşağı indi. Krem rengi ayakkabılığa doğru ilerledi, beyaz ayakkabısını alıp bağcıklarını bağlamaya başladı. Bağcıklarını bağladıktan sonra babasını bekledi.

Her gün dikkat etmeden gittiği yola bu sefer çok dikkatle bakıyordu. Her gün okula gitmeden önce yemek verdiği beyaz renkli kedisi pamuğa, yol üzerindeki mavi boyalı, pembe boyalı, 8 katlı, 11 katlı binalara dikkatle bakıyordu bu sefer.

Yolda giderken badem ağaılarına, ağaıların o yemyeşilliğine, dallardaki pembemsi çiçeklere... Hepsi de çok güzelmiş böyle dikkatli bakınca. Buradan da her anımızı dikkatli değerlendirmemiz gerektiğini öğrendi. Babasıyla birlikte bu şekilde ilerlerken okula vardıklarını fark etti.

Bütün anıları gözünün önünde canlanmıştı. Katıldığı futbol yarışmaları, şiir okuma yarışmaları, resim çizme yarışmaları, kitap okuma yarışmaları, katıldığı törenler ve onların heyecanı... Bütün anıları geçti gözünün nnden. Ama sonra annesinin söylediği söz geldi aklına. Okula ilk başladığında alışmamıştı okula, hatta annesi ve babasını hiç bırakmak istememişti. Okul ona ilginç

gelmişti. Ama sonra okuluna, arkadaşlarına, öğretmenlerine alışmıştı, okulunu çok sevmişti. Hem dersleri de önemliydi. Sonra aklına karnesi geldi, karnesini alacağı için ve sürprizler için çok heyecanlıydı.

Babasına teşekkür etti ve babasını uğurladıktan sonra okulun bahçesinde hızlı adımlarla merdivenlere ilerledi. Rengârenk demirliklere tutunarak merdivenleri çıktı. Kahverengi olan sınıf kapısına doğru ilerledi. Tekrardan sınıf arkadaşlarını göreceği için heyecanlıydı. Aynı zamanda tekrardan sınıfını görecekti. Sınıfı, öğretmenleri ve sınıf arkadaşlarıyla yaptığı çalışmalarla doluydu. Aslında sınıfını güzel yapan bir yandan da bu çalışmalardı. Biri pastel boyayla, biri sulu boyayla boyanmış etkinliklerin her biri ayrı güzeldi. Hepsinin rengi bir birinden güzeldi. Mavi, sarı, mor ve daha pek çok renk vardı. Kâğıttan yaptıkları etkinlikler, ip çalışması, patates çalışması... Bu etkinlikleri yaparken üstleri kirlenebiliyordu ama şimdi bakınca buna değerdı.

Altın renginde olan sınıf kapısının kolunu yavaşça açtı ve sınıftaki arkadaşlarına baktı, hepsi bir birinden sevinçliydi. Ama aralarında üzülenler de vardı. Hepsi kapıdaydı, çünkü sabırsızlıkla öğretmenlerinin onlara vereceği karnelerini bekliyorlardı. Öğretmen masasının önündeki, kahverengi sırasına ilerledi. Onun da heyecanı gözlerinden anlaşıyordu. Arkadaşlarının birbirine "Karneni nasıl bekliyorsun?" "Hangi okula gideceksin?" gibi sorular sorduklarını gördü. Çok geçmeden arkadaşı Furkan da gelmişti. Furkan da aynı şekilde heyecanlıydı. Mavi ayakkabısını, siyah ceketini ve beyaz gömleğini giymişti. Onun da heyecanı gözlerinden anlaşıyordu. İkisinin de dersleri çok iyiydi. Onlar da diğer arkadaşları gibi sohbete dalmışlardı. Samet ona " Karneni nasıl bekliyorsun? Karne hediyesi olarak ne bekliyorsun? Hangi okula gideceksin?" gibi soru soruyordu. Furkan da "Karnemi çok iyi bekliyorum, sanırım karne hediyesi olarak mavi renkli, deniz dalgası süslemeli bir hediyem olabilir. Yolda geçerken görmüştüm. Annem

kaskını, dizliklerini ve dirseklüklerini takman şartıyla alabiliriz demişti. Okul olarak ise ilk olarak, kendi okulumdan ayrılacağım için aslında biraz üzgünüm ama sanırım bizim caddenin sağındaki sarı demirlikleri olan, mavi kapılı, kahverengi okula gidebilirim” dedi. Bunun üzerine aynı soruları o da Samet’e sordu. Samet de “Karne hediyesi olarak annem ve babamın sürprizleri olacak sanırım. Karnemi çok iyi beliyorum. Okuldan ayrılacağım için bende üzülüyorum ama annemin sözü üzerine artık üzülmiyorum ve sanırım aynı okula gidebiliriz. Bunun için çok seviniyorum” dedi. Annesinin söylediklerini ona da anlattı.

Zil beş dakika önce çalmıştı, öğretmenlerini sabırsızlıkla bekliyorlardı. Sonra koridordan

ayakkabı sesleri geliyordu. Gelen öğretmenleri olabiliirdi, sınıfta aniden ses kesilmişti, herkes öğretmeni bekliyordu. Sınıfa gelen öğretmenleriydi, elinde karneler ve beyaz renkli, orta büyüklükte bir poşet vardı. Herkes merakla bekliyordu. Kahverengi masa ve siyah sandalyesine doğru ilerledi. Sonra karneleri vermeden önce kısa bir konuşma yaptı: "Merhaba çocuklar, bugün sizinle son günümüz olacak. Nasıl hissettiğinizi anlıyorum. Dört yıl boyunca vermiş olduğunuz çabalar için çok teşekkür ederim. Okulunuzu sevdiğinizi biliyorum ve ayrılacak olduğunuz için biraz da olsa üzülebilirsiniz. Ama yeni gideceğiniz okula da alışacağınıza eminim. Hem önünüzde daha değiştireceğiniz pek çok okul olabilir. Ama unutmayın, önemli olan okulunuza ve arkadaşlarınıza alışmanız, derslerinizde başarılı olmanızdır. Hepinize hayırlı, mutlu yıllar diliyorum" dedi. Sonra "Hepinize küçük de olsa birer hediyem var. Önünüzdeki yılları düzenli ders çalışarak ve bol bol kitap okuyarak geçirmenizi diliyorum" diye ekledi.

Bu sözler üzerine annesinin ona söylediği sözler gelmişti aklına. Aynı annesi gibi konuşmuştu öğretmeni. Sıra karnelere gelmişti ve aynı zamanda öğretmenin onlara vereceği hediyehey heyecanla bekliyordular. Öğretmen, sınıf listesinden adlarını okumaya başladı: Sena, Sude, Ali... Samet, sırasını heyecanla bekliyordu. Sıranın çabucak kendisine gelmesini istiyordu. Altı kişiden sonra en sonunda sıra ona gelmişti. Öğretmenin "Samet" demesi üzerine hızlı adımlarla masaya doğru ilerledi. Öğretmeni onu tebrik etti, çünkü bütün dersleri beşti. Öğretmenine sarıldı ve öğretmenine 4 yıl boyunca geçirmiş olduğu bilgi dolu yıllar için teşekkür etti. Öğretmenin vermiş olduğu hediyehey alıp masasına doğru ilerledi.

Karnesi ve hediyesine baktı. Karnesinin dosyası mavi ve kırmızı renkli bir yarış arabalıydı. Karnesinde nazar boncuğu, beş tane yıldız ve sarı ve mavi renkte olan gülen yüzler vardı. Sıra öğretmenin verdiğu hediyehey

gelmişti. Bu bir kitap ayracıydı, üstünde "SAMET" yazan, şeffaf renkli, içinde sim ve yıldızlar olan, mavi püskülü olan bir kitap ayracıydı. Bu hediyeyi çok sevmiştir. Bunun için de öğretmenine ayrıca teşekkür etti ve sabırsızlıkla zilin çalmasını bekledi. Çünkü hem karnesini anne ve babasına gösterecekti, hem de onların vereceğı hediyeyi merak ediyordu.

Zil çalmıştı, bütün çocuklar çok mutluydu. Hemen aşağıya indi. Aşağıda annesi ve babası onu karşılayacaklardı. Okulun mavi renkli kapısında onu bekliyorlardı. Babasının elinde büyük bir hediye paketi vardı. Hızlı adımlarla merdivenleri indi. Kapıya doğru koştu. Babası ve annesine sarıldı. Babası ve

annesi hemen karnesine baktılar. Bütün dersleri beşti. İkisi de bir anda "Aferin benim oğluma" dediler. Ve eve doğru ilerlediler.

Samet, hediyesini açmak için heyecanlıydı. Yolda giderken "Nasıl geçti bakalım günün?" diye sordu babası. O da "Çok güzel geçti baba" dedi ve "Hem de öğretmenimiz bize kendi yaptığı kitap ayracını hediye etti" dedi. Sonunda eve varmışlardı. Hediyesini arabanın bagajından indirdiler ve eve getirdiler. Hediyesini çabucak açtı. Hediyesini görünce çok sevinmişti.

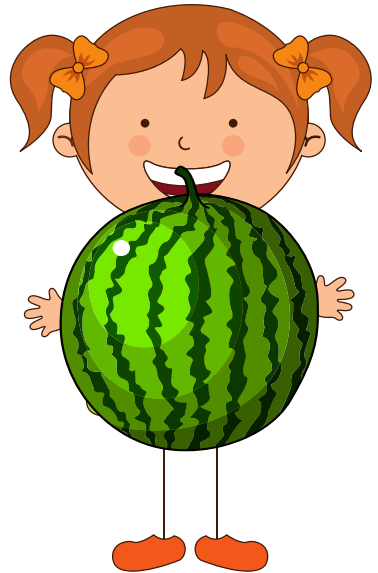
Hediyesi mavi renkli, arabalı bir bisikletti ve yanında da mavi kask, dizlikler ve dirseklikler vardı. Hediyesi için annesi ve babasına çok teşekkür etti. Sonra annesi "Benim de sana hediyem var" dedi ve yaz tatilinde çözmesi için test kitapları ve hikâye kitaplarını ona verdi. Bunlar için de ayrıca sevinmişti. Bunlar için de annesine çok teşekkür etti. Yaz tatilinde, geçen sene gidemedikleri, Antep'te olan hayvanat bahçesine gideceklerdi. Bunun için de çok mutluydu. Hem bol bol çalışmalı, hem de eğlenceli bir yaz tatili olacaktı.

MİNİK KARPUZ

Bir varmış bir yokmuş. Uzak diyarlarda bir çocuk yaşarmış. Bu çocuk bir gün toprağa bir karpuz çekirdeği ekmiş. Bu karpuz çekirdeği büyümüş kocaman bir karpuz olmuş, sonra da pazarcının tezgahında yerini almış.

Ezgi diye bir kızın babası karpuzu almış ve eve getirmiş. Ezgi karpuzu görünce çok sevinmiş. Karpuzu soğutup, kesip yemişler. Ezgi karpuzun tadını çok beğenmiş ve o günden sonra en sevdiği meyvenin karpuz olduğuna karar vermiş.

Her kış geldiğinde yaz mevsiminin gelmesini sabırsızlıkla beklemiş çünkü karpuz yemeyi çok istiyormuş. Yaz mevsiminde karpuz Ezgiyi çok serinletiyormuş. O günden sonra her yaz mevsiminde Ezgi'nin babası hep karpuz almış.

SIHIRLI GÜÇ

Serena sabah uyanıp kahvaltısını yaptı, sonra da bahçeye inip oyun oynamaya başladı. Bahçede bir yavru kuşun düştüğünü gördü. Hemen merdiveni alıp kuşu ağaca geri koydu, sonra da evine gitti. Biraz film izledi. Film izlerken aklına bir soru takıldı, "Acaba benim sihirli gücüm ne?" diye düşündü.

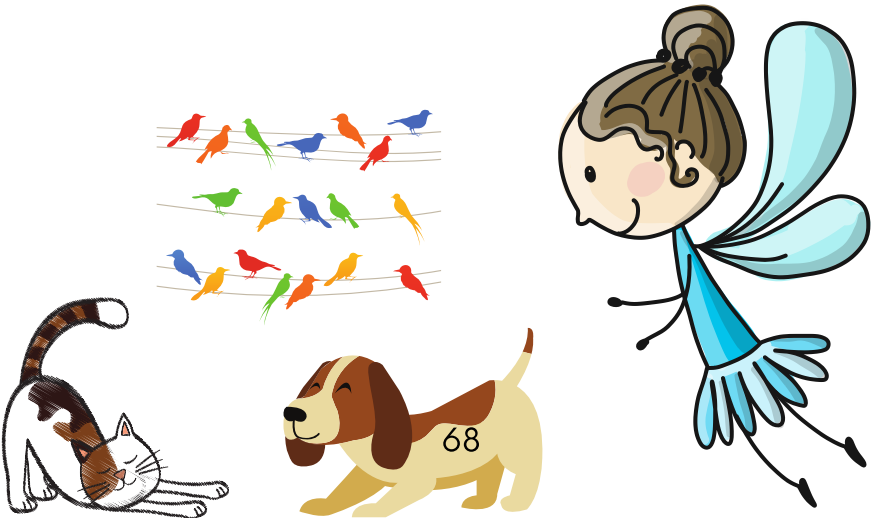
Serena diğer gün okula gitmek için erkenden uyandı. Okula giderken karıncaları ezmemeye dikkat etti. Evde yanına aldığı ekmekleri çantasından çıkarıp, yemeleri için yere bıraktı.

Okula vardığında zil çalmak üzereydi. Hemen sınıfına girdi. Ders bittikten sonra arkadaşlarıyla bahçeye indiler. Bahçede karnı aç bir kedi gördüler. Serena hemen kantine gidip bir süt alıp kediye verdi.

Okul çıkış zili çalınca Serena arkadaşlarıyla beraber evlerine gitmek üzere okuldan çıktılar. Okuldan sonra tenis maçları vardı.

Arkadaşlarıyla tenis maçı yaparken, topa vurmak üzereydi ki arkasından bir köpek çıkmış ve ona korku dolu gözlerle bakmıştı. Serena, son anda topu tutup köpeği kurtarmıştı.

Hava kararmaya başlayıp eve dönme vakti geldiğinde Serena çantasını toplamaya başladı. Birden aklına acaba benim sihirli gücüm ne, diye kendisine sorduğu soru geldi. Serena kendi gücünü fark ettiğini anladı. O çok yardımsever olduğu için hayvanların hissettiklerini anlayabildiğini düşündü. Sihirli gücünü bulduğu için çok mutlu oldu. Yemeğini bir güzel yiyip dışarı çıkınca karıncalara koca bir ekmek ufalayıp verdi. Köpeklere et, kedilere süt, kuşlara ekmek verip gülümsedi.

YAĞMUR'UN DİLEĞİ

Mevsimlerden bahar, yerde rengârenk çiçekler vardı ve birbirinden ilginç kuşlar, kelebekler, böcekler havada uçuşuyorlardı. Bu güzel bahar sabahında kahvaltılarını yapan Yağmur ile kardeşi Arjin, babalarının elinden tutmuş mutlu bir şekilde parka gidiyorlardı. Parktan içeri girdiklerinde, parkın kocaman olduğunu görünce daha çok sevindiler.

Yağmur:

-Babacığım burası çok güzel, iyi ki buraya geldik.

Babası:

-Buraya Yeşil Park derler. Her türlü ağaç ve kuş türüne rastlayabilirsiniz.

Parkın içinde gerçekten de renk renk çiçekler, çeşitli ağaçlar, güzel sesli değişik kuşlar vardı. Her yer göz alabildiğine yemyeşildi. Parkın ortalarına doğru kocaman fıskiye bir havuz vardı. Havuzun yakınında da

bir çocuk parkı. Parkı görünce ikisi de babalarının ellerini bırakıp hemen salıncağa koştular.

Yağmur'un babası arkalarından seslendi:

-Dikkatli oynayın çocuklar, bende şu bankta oturup sizi bekleyeceğim.

Yağmur ve Arjin salıncakta sallandılar, kaydırdıktan kaydılar kum havuzunda oynadılar. Etraftaki bazı çocuklar birbirlerine kum atıyorlardı, Arjin onları uyarıp "Atmayın arkadaşlar gözümüze kum giriyor" dediyse de dinlemediler. O sırada babaları onlara seslendi:

-Yağmur, Arjin hadi gelin acıkmışsınızdır eve dönelim anneniz sevdiğiniz peynirli poğaçalardan yapmıştı.

İkisi de parkın yanındaki çeşmede ellerini yüzlerini yıkadılar, koşarak babalarının yanına giderek "Hadi baba eve gidelim çok yorulduk" diyen Yağmur'un yorgun bir sesiyle evin yolunu tuttular.

Parkın yorgunluğu, akşam serinliğinde eve varan baba ve kızların yüzlerinden okunuyordu. Evden mis gibi kokan poğağa kokusunu alan çocuklar "Anne parkta çok eğlendik ama çokta açıktık" dediler. Annelerinin, balkonda halının üzerinde koyduğu en sevdikleri yemek, tüm yorgunluklarını unutturmuştu. Poğağa ve patates salatasını afiyetle yiyen çocuklar "Anneciğim ellerine sağlık, çok güzel yapmışsın" diyerek dişlerini fırçalayarak odalarına geçtiler.

Odalarında kurulu olan yatakları pencerenin tam yanındaydı. Ellerini başlarının altına koyup gökyüzünü seyre daldılar.

Yağmur:

-şu yıldızı görüyor musun çok parlak ve yanıp sönüyor.

Arjin:

-Evet abla yanındaki yıldızlarda sanki yavruları gibi yan yana dizilmişler.

Yorgun gözlerle gökyüzüne seyre dalan kardeşler bir anda büyük parlak yıldızın

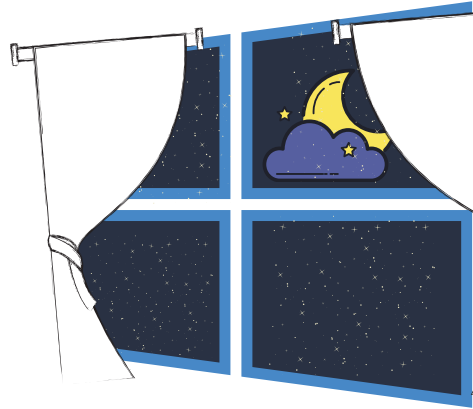
yanından kayan yıldızı fark etti.

-Abla gördün mü, yıldız kaydı? heyecanlı sesiyle ablasına dönen Arjin'nin şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. Ablası Yağmur:

-Bir dilek dile kardeşim, yıldız kayınca dilek dilersen dileğin kabul oluyormuş. Kardeşi hemen söze atıldı:

-İnşallah büyüyünce ana sınıf öğretmeni olurum, dedi ve Yağmur'a dönerek acaba ablasının dileği ne olabilir diye aklından geçiriyorken, Yağmur hemen aklına ilk gelen dileğini söyleyivermişti:

-İnşallah ben de büyüyünce kadın doğum doktoru olurum. Çok sevimli bebekler dünyaya gelir ve senin öğrencilerin olur, dedi.

Kardeşi bu dileği duyunca gözleri ısııl ısııl parladı. İki kardeşin gözleri, günün vermiş olduğu tatlı yorgunlukla yavaş yavaş kapanmaya başlamıştı. Birbirlerine iyi geceler dedikten sonra derin bir uykuya kalplerinde sakladıkları güzel umutlu dileklerine sarılarak uyudular.

TOM'UN MACERASI

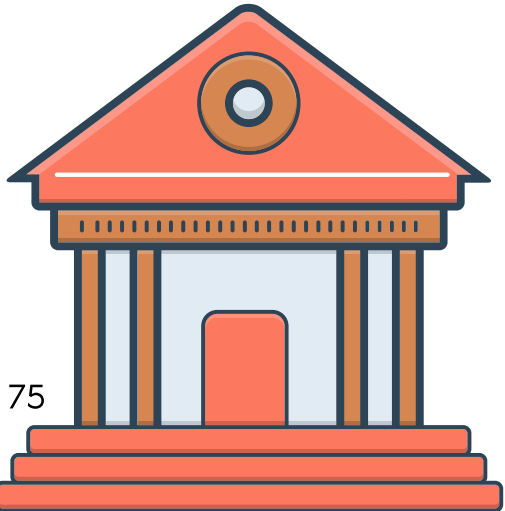
Karneler verilmiş, okullar kapanmış, yaz tatiline yeni girilmişti. Tom'un karnesi pekiyi olduğundan babası ödöl olarak onu köye göndermiş ve böylece Tom'un macerası başlamıştı.

Tom köye gittiği için çok mutluydu. Köydeki ilk günler normal geçmişti. İlk birkaç günde yaptığı aktiviteler şunlardı: Önce köydeki yavru kedileri beslemiş, sonra biraz bisiklet sürmüş; kitap okuyup, arkadaşlarıyla oyunlar oynamıştı.

Bir sabah, kahvaltısını yaptıktan sonra arkadaşlarıyla oyun oynamak için dışarı çıkmıştı. Oyun oynarken kaçan topu getirmek için gittiğinde, peşine bir köpek takılmıştı. Bu köpek Tom'un onunla gitmesi için onu ikna etmeye çalışıyormuş gibi davranıyordu. Tom da durumu fark etmiş ve köpeğin peşinden gitmişti. Köpek onu bir çukura çekiyordu.

Tom ilk başta ne olduğunu anlamamış, küçük köpeklerin havlamalarını duyunca, anne köpeğin onu yardım için çağırdığını anlamıştı. Yavruları nasıl kurtaracağını henüz düşünmemişti ki çukura atladı. Karşısına üç farklı yol çıkmıştı. Hangisine gireceğini bilmiyordu. Küçük yavru köpeklerin havlama sesleri sol taraftan geliyordu. Sol tarafa gittiğinde karşısına küçük bir su akıntısı çıkmıştı. Tom akıntının olduğu yere bakınca yavru köpeklerin bir kütüğün üzerinde olduğunu gördü. Hemen suya girip yavru köpekleri oradan çıkardı. Anne köpeğe yavrularını teslim etti.

Dönüşte çukurda bir vazo parçası bulmuş, eve geldiğinde onu babaannesine göstermişti. Babaannesi bunun çok değerli bir eser

bulduğunu fark edip yetkililere haber verdi. Yetkili kişiler geldiğinde onlara vazo parçası teslim edildi. Tom yetkilileri vazo parçasını bulduğu yere götürdü. Vazonun geri kalan parçaları da bulunarak müzeye götürölüp sergilendi.

Tom, böyle bir duruma dahil olduğu için çok sevinip mutlu oldu ve tatilin geri kalanını çok güzel geçirdi.

AĞAÇLARIN ÖNEMİ

Bir varmış, bir yokmuş. Üç tane çok yakın arkadaş varmış: Ahmet, Zeynep ve Ali. Bir gün çocuklar Ahmet'in evinde buluşmuşlar. Ne oynasak diye düşünürken, saklambaç oynamaya karar vermişler. Ali ebe olmuş. Ali tam saymaya başlayacakken ağaç konuşmaya başlamış:

-Merhaba çocuklar, ben sizin geleceğinizim. Size geçmişi ve geleceği göstereceğim.

Ağaç konuşunca çocuklar çok şaşırmışlar. Ağaç önce geçmişi göstermiş. Geçmişte her yer ağaçlarla doluymuş ve herkes çok mutluymuş. Geleceği gösterdiğinde hiçbir canlı yokmuş. Çünkü tek bir ağaç bile yokmuş. Ağaç:

-Çocuklar gördüğünüz gibi, ağaç yoksa hayat da yoktur.

O günden sonra çocuklar her gün parka gidip bir fidan dikmişler. Bundan bir ders çıkarmışlar; ağaç olmazsa hayat durma noktasına gelirmiş.

NEFİS ÇİKOLATALAR

Emre sabah okula gitmek için uyandı, elini yüzünü yıkadı. Emre'nin canı kantindeki nefis çikolatalardan çekti. Zaten dünden beri aklından çıkaramamıştı o çikolataları.

Annesinden para istemeyi düşündü ama istese bile vermeyeceğini biliyordu. O yüzden izin almadan parayı annesinin cüzdanından alacaktı. Parayı aldıktan sonra annesinin hazırladığı nefis kahvaltıyı yapmak üzere kahvaltı sofrasına oturdu. Kahvaltısını yaptıktan sonra okula gitti.

Emre okula vardığında hemen sınıfa koştu. Dersi dinleyememişti, aklında o nefis çikolata vardı. Zil çalınca hemen kantine koştu...

Okul bitip eve geldiğinde annesi Emre'ye "Hoş geldin Emre" dedi. Emre daha odasına gitmemiştir ki annesi "Cüzdanımdaki

para eksik, onu gördün mü?" diye sordu. Emre yalan söyleyerek "Hayır anne, görmedim" dedi. Odasına gidip üstünü değiştirdi, fakat içini bir huzursuzluk kapladı. Çünkü annesine yalan söylemişti. Daha sonra akşam yemeğini yedi.

Gece olunca babası "Hadi oğlum üstünü değiştirip uyu artık" dedi. Emre dişlerini de fırçalayıp yatağına girip uyudu.

Sabah kalktığında canı yine kantindeki o nefis çikolatalardan istiyordu. O yüzden yine annesinin cüzdanından izinsiz para almayı aklından geçirdi. Fakat artık annesine yalan söylemek ve izinsiz para almak istemiyordu. Annesiyle konuşmaya karar verdir. Annesine olan biteni anlattı. Annesi "Demek parayı sen almıştın" dedi. Emre çok utanmış ve ne yapacağını bilememişti. Annesi ona "Bu yaptığın çok yanlış, biliyorsun değil mi?" dedi. Emre, "Yaptığımın yanlış olduğunu biliyorum ama ben okula gittiğimde harçlığım olmadığı için istediğimi alamıyorum" dedi. Annesi kendi yaptığının da yanlış olduğunu anladı. O günden

sonra Emre'ye her gün harçlık verdiler böylece emre istediğinde o nefis çikolatalardan alabilecekti.

YUMAK

O gün her zamanki gibi hazırlanıp ablamla okula gidiyordum. Sokaktaki çöplüğün başında, yemek yemeye çalışan bir köpek gördüm. Köpek; bembeyaz tüyleri, kıvrır kıvrır tatlı mı tatlı bir yavruydu. Bir iki ufak çocuk, ona taş atıyorlardı. Ablamla yanlarına gittik. "Hey! Ne yapıyorsunuz, nasıl aç olduğunu görmüyor musunuz? O sadece yemek yemeğe çalışıyor. Neden taş atıyorsunuz zavalcılık köpeğe?" Sonra çocuklar dağılmaya başladı. Köpeğin ayağının kanadığını fark ettim. Okula geç kalmamak için, oradan ayrıldık.

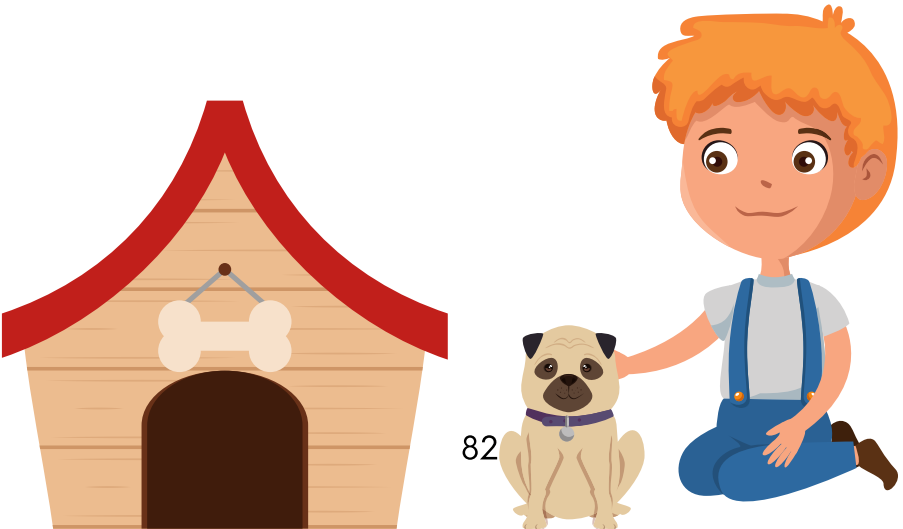
Tüm ders boyunca köpek hep aklımdaydı. Arkadaşım Nazlı "Neden böyle durgunsun?" diye sordu. Ben de sabahki olayı arkadaşıma anlattım. Arkadaşım köpeğe çok üzüldü.

Ders bittikten sonra eve dönerken, köpeğin hala orada dolaştığını gördüm. Ayağı kan içindeydi. Eve koşup olanları anneme anlattım.

Annem de veteriner olan komşumuzdan gelip köpeğe bakmasını rica etti. Veteriner bizi kırmadı. Çantasını aldı ve birlikte köpeğin yanına gittik.

Veteriner köpeği muayene ettikten sonra, ayağını güzelce pansuman etti. Annemden köpeği eve getirmesini istedim. Annem evimizin uygun olmadığını söyledi. Bu duruma üzüldüğümü görünce, akşam babam eve gelince olanları anlattı. Babam da bu isteğime olumlu baktı.

Sabah sitedekilerle görüştükten sonra, bahçede küçük bir kulübe yapıldı. Köpeği sitenin bahçesine getirdik. Çocukların hepsi, onu çok sevdiler. Ona Yumak ismini verdik.

O günden sonra, ailemle birlikte diğ er sahipsiz t m hayvanlar i in sokaklara bir kap su ve bir kap yemek bırakmaya  alıştık. T m sokak hayvanlarına sahip  akamayabiliriz ama en azından onalara biraz yemek bırakabiliriz ve sevgi g sterebiliriz. Yaptıklarımızı sınıfta   retmenime anlattım.   retmenim "Aferin!" dedi ve herkese  rnek olmasını istedi.

Yapraklar sarardı,
Dallar bomboş kaldı,
Şömineler yakıldı,
Hikâyeler anlatıldı.

Güz geldi,
Yapraklar dağıldı,
Hikâyeler kalmadı,
Dünya sarardı.

Hümevra DENİZ

T.C. MİLLÎ EĞİTİM
BAKANLIĞI